

i Fjor. Den ene den rent politiske, at man sagde: Jo mere jo bedre, for ikke at sige: Jo galere, jo bedre, desto stærkere var den Trækkekræft, der skulde trække Forliget igennem. Denne Grund kunde jeg forstaa havde bidraget sit til, at et saadant Forslag kunde slippe igennem og komme med i det store Tog. Jeg kunde ogsaa forstaa en anden, om man ikke kan kalde det en saglig Grund, saa dog en anden Grund, den nemlig, at man sagde: Det ærede Medlem fra Levring (Sloth) har et Jærnbanønske: han kommer med det her; det er desværre ikke undersøgt; vi kende ikke, om det er rigtigt at gaa den Vej; han har sat Fingrene paa de to Banelinier, som hans Bane skal forbinde med hinanden, det kan være rigtigt, men der kan ogsaa tænkes 2 eller flere andre Punkter, efter hvilke Linien skal drages. Der er ikke Tid til at undersøge det i det Udvalg, der bestæftiger sig med den store Sag, men vi sende hele det store Forslag med de 27 Baner op i Landstinget. Det var, som vi alle vide, uovervejede og mindre vel gennemtænkt paa mange andre Punkter. Det skete i Fjor, og jeg forstaa, at man under den Arbejdsform, ud fra den Betragtning, man den Gang havde, kunde sige som saa: En uigennemtænkt Ting mere eller mindre paa dette store Forslag har ikke stort at sige; vi sende det op til Landstinget. Saaledes gif det til, at denne Linie i Fjor slap igennem dette Ting. I Aar kommer Forslaget fra Landstinget, og Landstinget har undersøgt den Sag, og hvad siger det? Det tillod jeg mig at fremhæve forleden Dag. Fra alle Sider i Landstinget, endogsaa fra den højtærede Ministers Side, sagde man, at dette Forslag kan ikke tænkes gennemført. Derfor satte Landstinget det i anden Række; der kan det staa, jeg antager som Udtryk for, at Lovgivningsmagten erkender, at her er et Forhold, der skal tages fat paa en Gang i Tiden, og i en nær Fremtid. Nu kommer Forslaget hermed. Saa synes jeg — og det søgte jeg at gøre gældende forleden Dag — at den ærede Ordfører skulde dette Ting Bæstede om, hvorfor vi skulle vedtage dette Forslag saadan og netop saadan og ikke anderledes, for Landstinget har klart og tydeligt udtalt, at man ikke kan gaa med dertil. Over for de Røster, der lod deroppe baade fra denne og hin Landstingsmand og fra den ærede Minister — han udtalte nemlig under denne Forhandling, at han ikke havde lagt Skjul paa, at han ikke kunde give Koncession paa dette Anlæg — udtalte Ordføreren der oppe i Landstinget, at der ikke fra hans Synspunkt var noget i Vejen for, at denne Bane

saldt. Saadan var Stillingen, og saa kom det her ned, her rykker man det op i første Linie, tager det op fra anden Række, hvor Landstinget har sat det ned, med den maatte cancellistiske velsørgede Bemærkning, som dog i alt Fald ikke er nogen Begrundelse, at der ikke er tilstrækkelig Føje til at lade den staa der. Derfor tillod jeg mig ved den Behandling at gøre Indvending imod, at vi førte denne Sag igennem, uden at Tinget virkelig fik Beslighed til at se paa den. Jeg gad spørge, om her virkelig i Tinget er en eneste Rigsdagsmand, der, naar han kommer uden for denne Sal, kan sige, hvorfor vi have faaet denne Linie, Nr. 29, med paa Jærnbaneforslaget, hvad der er denne Jærnbanes Opgave, hvilke Interesser det er, den skal fremme, og hvilke Interesser han maa erkende, der mulig kunne skades derved (Afbrudelse af Sloth). Den ærede oprindelige Forslagsstiller ler. Jeg tvivler ikke om, at han har sine lokale Interesser, og jeg bebrejder ham ikke, at han søger at fremme dem; men foruden ham og maaske den ærede Ordfører, der ikke vil give Bæstede, tror jeg ikke, der er et eneste Medlem i denne Sal, som, naar Forslaget endelig er færdigt, kan sige: Vi fik Banen Rødgersbro—Silkeborg af de og de Grunde, den skal tjene de og de Formaal. Der er ikke et eneste Medlem, som kan sige det. Der foreligger hverten fra Udvalgets eller fra Ordføreren Side nogen som helst Begrundelse deraf, vi vide kun, at det er en Forbindelsesbane mellem to Statsbaner; men vi vide ikke, om det er Meningen dermed, at det skal være et Led i en projekteret Midtlængdebane ned igennem Nørrejylland; derom vide vi intet. Derfor vil jeg meget henstille, at man lader denne Bane gaa ud. Vi fik forleden fra den højtærede Minister et Svar, som var ret diplomatisk. Jeg skal ikke trætte Tinget med at citere; men jeg skal henbise ærede Medlemmer til at se, hvad han før har udtalt om denne Sag; før har han taget bestemt Afstand fra den. Den første Gang, han talte i denne Anledning, udtalte han sig temmelig bestemt. Han sagde, at det gaar dog ikke an, at det ærede Medlem her vil trække Linien for en Statsbane. Nu siger den ærede Minister, at han ikke kan se, at der er noget overordentligt i Vejen for at give Koncession paa dette Anlæg. Han er diplomatisk, siger jeg, i Forhold til, hvad han før har sagt. Han siger nu, at han er ikke nogen særlig varm Ven, af denne Linie; men han har uovervejede det senere, og man kan i og for sig gerne give Koncession paa en Jærnbane Rødgersbro—Silkeborg. Men saa søjede han til, for at holde Ryggen fri, for at